

Σε ιδιωτικές συζητήσεις αλλά και σε αρκετά δημοσιεύματα, φαίνεται ότι η πλειοψηφία (εκτός από τους λίγους ευνοούμενους και “δικτυωμένους”) των συμπολιτών μας ζητούν “κάτι διαφορετικό” από τα κόμματα εξουσίας αλλά και από τους κατά τόπους υποψηφίους. Μήπως, αρχίζοντας από αυτή την φυσιολογικά νεκρή προεκλογικά περίοδο, θα έπρεπε να κινηθούν και οι ψηφοφόροι λίγο διαφορετικά και να μην περιμένουν από τους υποψήφιους να τους βρουν αλλά να διατυπώσουν οι ίδιοι συγκεκριμένα ερωτήματα; Κονδύλια, επιδόματα, δρόμοι, λιμάνια, γέφυρες, ομόλογα, φωτιές κλπ είναι κάτι που κάθε στοιχειωδώς “καταρτισμένος” πολίτευτής μπορεί να χειριστεί με ευκολία. Ακόμα και το πρόβλημα της ανεργίας γίνεται εργαλείο “δεσίματος” μιάς μερίδας ψηφοφόρων, που γνωρίζουν βέβαια πολύ καλά ότι ούτε μία στις δέκα υποσχέσεις δεν θα ικανοποιηθούν. Και όταν μιλάμε για την συντηρητική παράταξη, ίσως τα παραπάνω να είναι ικανά και αναγκαία προσόντα. Ακόμα και αυτοί όμως θα έπρεπε να μπορούν να εκθέτουν τις απόψεις τους για την παγκοσμιοποίηση, την φρενήρη κίνηση των χρηματιστηριακών κεφαλαίων κλπ και να μην αρκούνται στις άκομπες προσπάθειες συμψηφισμού με το παρελθόν.

Για ένα όμως σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, όπως το ΠΑΣΟΚ, μπορεί η πολιτική αφωνία να θεωρείται προσόν; Μπορεί ο τοπικισμός και το “σφιχτό ταμπούρωμα” να προσπαθεί να υψώσει “απολίτικά” τείχη μεταξύ του κεντρικού κόμματος και της νομαρχιακής του έκφρασης; Δεν χρειάζεται οι σοσιαλδημοκράτες πολίτευτές, εκτός από τον άφογη προσωπική πορεία, να διαθέτουν και να εκφράζουν απόψεις για την εθνική και εξωτερική μας πολιτική, τις σχέσεις κράτους και Εκκλησίας, το μέλλον της Ευρώπης και του πλανήτη κλπ (ή μήπως αυτά είναι για τους “φλώρους του κέντρου”); Μήπως έτσι (δια της ιδιότυπης δηλαδή αφωνίας) κάποιοι περίπου ροκανίζουν το κυριότερο όπλο της μείζονος αντιπολίτευσης, την δυνατότητα δηλαδή του κόμματος και του προέδρου να σηματοδοτήσουν μικρές διακαιολογημένες και στοχευμένες τοπικές ανατροπές και σόκ που, όχι μόνο επικοινωνιακά, θα στρέψουν το ενδιαφέρον της πολιτικά κουρασμένης και αδιάφορης κοινωνίας προς τα εμάς, ώστε να προβληθούν όχι μόνο τα “νέα” και “άφθαρτα” πρόσωπα, αλλά και ο, σχετικά υποβαθμισμένος μέχρι σήμερα προγραμματικός μας λόγος;